29.12.1972 De Europæiske Fællesskabers Tidende L 272/23

KOMMISSIONENS FORORDNING (EØF) Nr. 2779/72

om anvendelse af artikel 85, stk. 3, i traktaten for kategorier af specialiseringsaftaler

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artiklerne 87 og 155,

under henvisning til forordning (EØF) nr. 2821/71 af 20. december 1971[1], om anvendelse af bestemmelserne i traktatens artikel 85, stk. 3, på kategorier af aftaler, vedtagelser og samordnet praksis,

under henvisning til udtalelse fra Det rådgivende Udvalg for kartel- og monopolspørgsmål i overensstemmelse med artikel 6 i forordning (EØF) nr 2821/71, og

ud fra følgende betragtninger:

Ifølge forordning (EØF) nr. 2821/71 kan Kommissionen artikel 85. stk. 3 i traktaten på visse under bestemmelserne i artikel 85, stk. 1, hørende kategorier af aftaler, vedtagelser og samordnet praksis vedrørende specialisering, herunder de aftaler, der er nødvendige for dens gennemførelse;

da vedtagelsen af en sådan forordning ikke strider mod anvendelsen af forordning nr. 17, berøres virksomhedernes ret ikke til i enkelttilfælde at anmode Kommissionen om en erklæring efter artikel 85, stk. 3, i traktaten:

aftaler om specialisering af produktionen bidrager normalt til at forbedre produktionen eller fordelingen af varerne, der af virksomhederne kan koncentrere sig om fremstillingen af visse varer og således arbejde mere rationelt og udbyde varerne til gunstigere priser; ved effektiv konkurrence kan det forventes, at forbrugerne får en rimelig andel af fordelen herved;

denne forordning skal angive de konkurrencebegrænsninger, som må forekomme i en specialiseringsaftale; de nævnte konkurrencebegrænsninger er normalt nødvendige for at virksomhederne og forbrugerne kan opnå de ønskede fordele: det kan overlades til de kontraherende parter at afgøre, hvilke af disse bestemmelser de vil indsætte i deres aftaler:

for at sikre, at konkurrencen ikke udelukkes for en væsentlig del af de pågældende varer, anvendes denne forordning kun på betingelse af, at hverken de deltagende virksomheders markedsandel eller virksomhederne selv overstiger en vis størrelsesorden;

det er rimeligt også at lade denne forordning gælde for specialiseringsaftaler, som er indgået før dens ikrafttræden –

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

I overensstemmelse med artikel 85, stk. 3, i traktaten og på de i denne forordning fastsatte betingelser, erklæres artikel 85, stk. 1, i traktaten, uanvendelig indtil 31. december 1977, på aftaler, hvorved virksomheder med henblik på specialisering påtager sig en gensidig forpligtelse til under aftalens varighed at give afkald på selv at fremstille eller lade andre virksomheder fremstille visse varer og til at overlade til deres kontraherende parter at fremstille disse varer eller at overlade fremstillingen heraf til andre virksomheder.

Artikel 2

1. Udover den i artikel nævnte forpligtelse kan der ikke pålægges de kontraherende parter nogen anden konkurrencebegrænsning end

   a) pligten til ikke uden de kontraherende parters samtykke at indgå specialiseringsaftaler med andre virksomheder om lignende varer eller varer der af forbrugeren anses for tilsvarende på grund af deres egenskaber, deres pris og deres brug;

   b) forpligtelsen til at levere de kontraherende parter de varer, som er genstand for specialisering og i den forbindelse at overholde en minimumskvalitet;

   c) forpligtelsen til udelukkende at aftage varer, som er genstand for specialisering, fra de kontraherende parter, selvom gunstigere aftagevilkår forekommer, og de kontraherende parter ikke tilbyder disse:

   d) forpligtelsen til at overlade de kontraherende parter enefordelingen af de varer, som er gen-

[1]) EFT nr. L 285 af 29.12.1971, s. 46.

stand for specialisering, i det omfang de kontraherende parter ikke – særlig ved udøvelse af industriel ejendomsret eller andre rettigheder og forholdsregler – begrænser formidleres eller forbrugeres mulighed for på anden måde at skaffe sig de i kontrakten nævnte varer inden for Fællesmarkedet.

2. Følgende forpligtelser er ikke til hinder for anvendelsen af artikel 1:

   a) Forpligtelsen til for de varer, som er genstand for specialisering, at sikre oplagring af minimumsmængder og af reservedele til disse varer;

   b) forpligtelsen til for de varer, som er gestand for specialisering, at sikre salgs- og garantiservice.

Artikel 3

1. Artikel 1 i denne forordning anvendes kun

   a) når de varer, som er genstand for specialisering, ikke i noget medlemsland udgør mere end 10% af den samlede handel med lignende varer, og varer, der af forbrugeren anses for tilsvarende, på grund af deres egenskaber, deres pris og deres brug, og

   b) når de deltagende virksomheders samlede omsætning i et forretningsår ikke overstiger 150 millioner regningsenheder.

2. For anvendelsen af stk. 1 gælder den regningsenhed, der er fastsat for opstilling af Fællesskabets budget ifølge artiklerne 207 og 209 i traktaten.

3. Artikel 1 i denne forordning kan fortsat anvendes, hvis den i stk. 1 nævnte markedsandel eller omsætning i to på hinanden følgende regnskabsår ikke overskrides med mere end 10%.

Artikel 4

Den samlede omsætning nævnt i artikel 3, stk. 1, litra b), fremgår af omsætningen i det seneste regnskabsår, omfattende alle varer og tjenesteydelser:

1. Fra de i aftalen deltagende virksomheder:

2. Fra de virksomheder, i hvilke de i aftalen deltagende virksomheder råder over:

   - mindst 25% af kapitalen eller driftskapitalen, direkte eller indirekte,
   - eller mindst halvdelen af stemmeretten,
   - eller beføjelsen til at udpege mindst halvdelen af medlemmerne i overvågnings- eller administrationsrådet eller i de organer, som retligt repræsenterer virksomheden,
   - eller retten til at styre virksomhedens forretninger;

3. Fra virksomheder, som i en i aftalen deltagende virksomhed råder over:

   - mindst 25% af kapitalen eller driftskapitalen, direkte eller indirekte,
   - eller mindst halvdelen af stemmeretten,
   - eller beføjelsen til at udpege mindst halvdelen af medlemmerne i overvågnings- eller administrationsrådet eller i de organer, der retligt repræsenterer virksomheden,
   - eller retten til at styre virksomhedens forretninger.

Den samlede omsætning omfatter ikke forretninger mellem de i aftalen deltagende virksomheder.

Artikel 5

Kommissionen undersøger, om artikel 7 i forordning (EØF) 2821/71 kan anvendes i enkelte tilfælde, særlig når der er grund til at formode, at rationaliseringen ikke giver væsentlige resultater, eller at forbrugerne ikke sikres en rimelig andel af fordelen herved.

Artikel 6

Den i artikel 1 i denne forordning nævnte uanvendelighed af artikel 85, stk. 1, i traktaten, har tilbagevirkende gyldighed fra det tidspunkt, hvor betingelserne for denne forordnings anvendelse, er ophørt. Dette tidspunkt kan for aftaler, som før den 18. januar 1972 skulle bekendtgøres, ikke være tidligere end dagen for bekendtgørelsen.

Artikel 7

Artiklerne 1 og 6 i denne forordning anvendes tilsvarende på vedtagelser inden for sammenslutninger, virksomheder og på samordnet praksis.

Artikel 8

Denne forordning træder i kraft den 1. januar 1973.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 21. december 1972.

På Kommissionens vegne

S. L. MANSHOLT

Formand